

HOTEL

De bizarre situatie van een vakantieoord in aanbouw waar alleen een eenzaam lichtje brandt, lijkt een filmstill. "Dit beeld is de perfecte metafoor van hoe ik dat soort vakanties zie. Dit complex wordt een soort biotoop waarin toeristen zichzelf opsluiten. Mensen komen het park niet af. Alles speelt zich af rond het zwembad en binnen de muren. Het complex is bijna af, maar mist nog zijn cosmetische laagje.

Hierdoor verraadt het zijn ware aard. Het is eigenlijk een bajes. De foto is best persoonlijk omdat het idee voor de foto ontstond tijdens mijn vakantie in zo'n resort. Ik zag de vele in aanbouw zijn de hotels om mij heen, maar tegelijkertijd maakte ik er zelf deel van uit. Ik was op dat moment niet bij machte om er iets mee te doen. Maar een maand later ben ik teruggegaan. Om afstand te nemen verbleef ik deze keer zelf in een heel goedkoop hotel."

Hans Wilschut

Met zijn foto's creëert Hans Wilschut een geconstrueerde stad. Hoewel hij de hele wereld afreist om zijn foto's te maken, doet het er uiteindelijk niet meer toe waar de foto's zijn gemaakt. Mensen doen overal hetzelfde. De globalisering van de mensheid leidt tot een soort universele stad en het is aan de fotograaf de taak om zijn wereld te vermengen met de wereld om hem heen.

PIONEER

Recreëren en creëren zijn hier in één beeld gevangen. Het Hilton Hotel is al af en er zitten zelfs jongens aan het barretje. Ondertussen hoor je op de achtergrond continu het geratel van drillboren. Door de zeilbootjes zie je de schaal van de oprukkende gebouwen die bijna als monsters tot leven komen. "Ik heb de foto's wel eens aan een Hiltondirecteur laten zien en prees hun ondernemingsdrift: 'Jullie zijn al klaar en de rest moet nog beginnen.' Waarop hij antwoordde: 'Ik word zo depressief van dat beeld.'

ORDER

In de foto Order zie je duidelijk de frictie die ontstaat wanneer er tussen de bestaande bouw nieuwbouw wordt 'geplant'. De titel zinspeelt op de visuele hiërarchie in het beeld. Alles heeft een beetje last van elkaar, maar het doelt ook op de volgorde. Het gebouw is verderop in elkaar gezet en via rails over de bestaande situatie heen geschoven. Vervolgens werd het bestaande gebouw eronder 'weggehapt'.

RUÏNES VERHEVEN TOT KATHEDRAAL

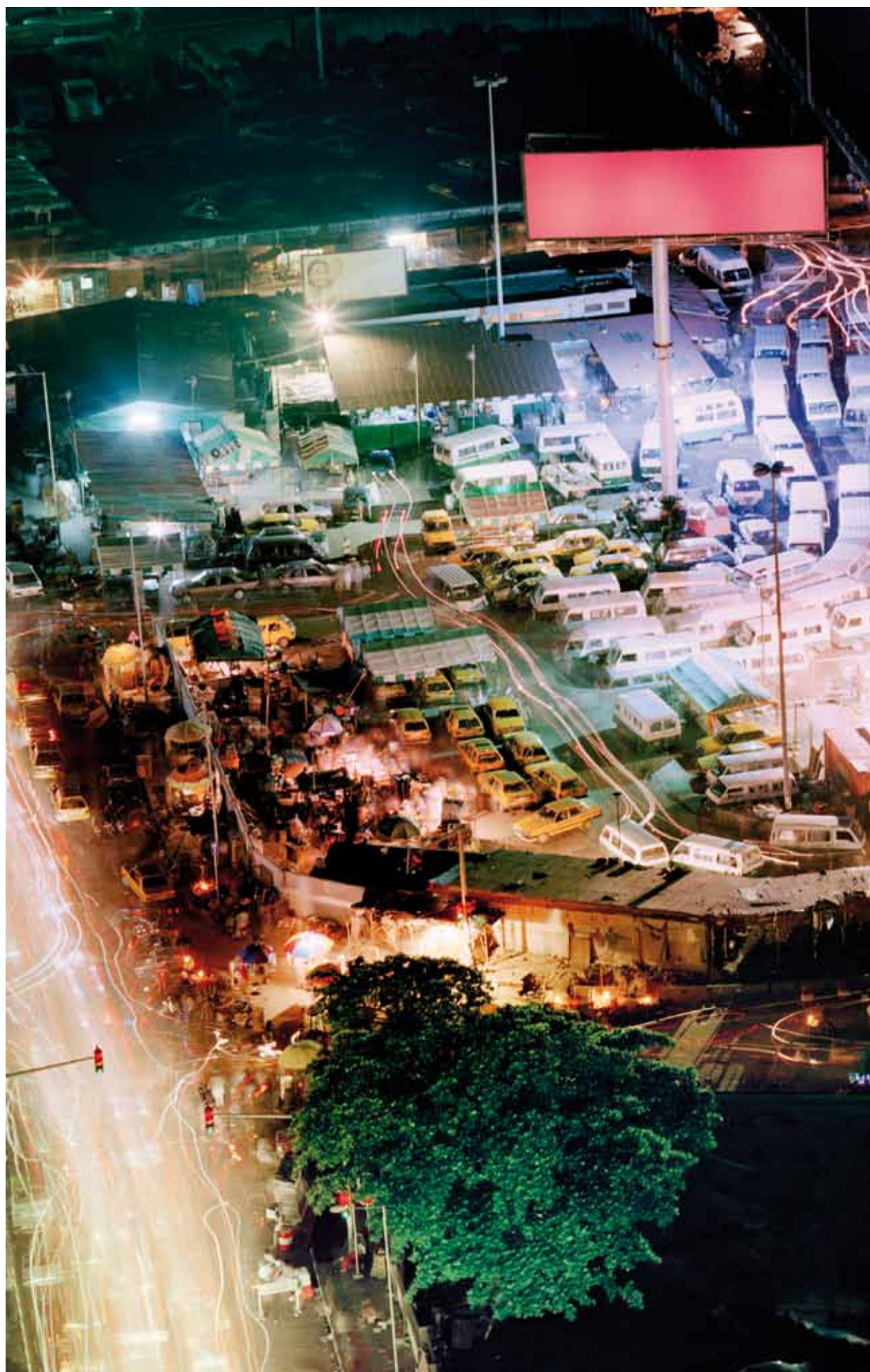
In Museum Boijmans van Beuningen was een aantal fotowerken van Hans te bewonderen. Eén van de werken hing zo groot in het trappenhuis dat er bijna een één-op-één situatie ontstond. Door de grootte en de omgeving kwam het beeld helemaal tot zijn recht. Een lelijke wereld van grauwe betonnen kolossen werkt bijna als een kathedraal in het stadsbeeld. Een leefomgeving op de rand van het verval, waar de echte wereld in een gouden en zilveren gloed doorheen gloort. Onbereikbaar voor de mensen die in de stadsruïnes op de voorgrond leven. Naast de expositie in Boijmans is er ook een boek verschenen met de titel 'Still Motion, lyric reflections on urbanism'. De beelden in het boek zijn in principe losstaand, ze hebben niet één gezamenlijke boodschap, maar samen vormen de foto's een soort geconstrueerde stad. De titel van het boek slaat niet alleen op de stad die aldoor in beweging is, maar bevat ook een verwijzing naar de filmstill waaraan juist weer beweging is toegevoegd. Ook in de grafische vormgeving is deze tegengestelde beweging subtiel weergegeven.

CAPE FLATS

"Soms kom je een onbekende stad binnen en zie je ineens in een flits een soort gedematerialiseerde stad waar je geen grip op hebt. Zodra je met je ogen knippert, is het alweer verdwenen. Je ziet de intensiteit van het licht. Hier heb ik dat moment gevangen. Het bizarre licht is ontstaan door het ultieme tegenlicht dat reflecteert in alles waarin reflectie mogelijk is. Het bijna zilveren licht contrasteert met de bomen die hun schaduw afgeven in het water. In werkelijkheid is het gebied een van de meest gevaarlijke plekken van Zuid-Afrika, de beruchte Cape Flats. Die tegenstelling vind ik heel mooi. Het ziet er heel mooi en romantisch uit, maar is een van de ergste townships om in te leven.

CONGESTION

(Lagos, 3)

Door de chaos en ondoorgrondelijke bewegingen is een superspannend beeld ontstaan. De stad barst uit zijn voegen en staat onder een enorme spanning die zich via de autosporen als een soort bliksemschichten ontlaaft. "Normaal zou ik juist die autolijnen willen vermijden omdat het zo'n bekend gegeven is, maar in dit geval draagt het heel erg bij aan het beeld."

RELOCATION

Relocation gaat over een botsing tussen twee werelden. "Pas als er mensen gaan wonen, gebeurt er iets, komt een gebouw tot leven. Het karkas is ooit neergezet voor een bepaalde bevolkingsgroep. Nadat deze is weggegaan, zijn er mensen uit de township ingetrokken. Het gebouw is nu overgenomen door criminelen. Zij 'beschermen' zogenaamd het gebouw en de inwoners en innen illegale huur. Toch vormen deze huizen iemands thuis, hun enige 'veilige' stukje wereld, dat ze afschermen met doeken en karton voor de ramen."

Hans Wilschut fotografeert de werkelijkheid, maar creëert met zijn beelden een onwerkelijkheid. "Zelf ben ik nog steeds verwonderd over die wereld waarin ik rondloop. Dat is wat ik met mijn foto's vooral wil laten zien." Het is mooi dat je als kijker mag delen in die verwondering.

Fotografie als medium

Geboren in Ridderkerk bracht Hans zijn jeugd door in Gorinchem, een stad waar van oudsher veel kunstenaars wonen. Deze omgeving stimuleerde hem om naar de kunstacademie te gaan. Fotografie was in eerste instantie niets meer dan een medium waarmee hij de beelden en schilderijen die hij maakte, kon vastleggen. "Op een

“Nog steeds verwonder ik me over de wereld waarin ik rondloop”

gegeven moment had ik zoveel dingen gemaakt en gebouwd dat al de materie me een beetje tegen ging staan. Ondertussen was ik steeds beter geworden in fotografie en bedacht ik dat het best een investering was, voor iets wat niet eens 'mijn kunst' was. Toen besloot ik het om te draaien en fotografie tot mijn medium te maken. Ik besepte me dat je niet alleen 'schept' om iets te maken, maar ook om iets te zeggen. Als de motieven om het te doen hetzelfde zijn, doet het er niet meer toe of je iets nieuws creëert of iets wat al bestaat gebruikt om iets te zeggen. Ook in de fotografie heb je veel tools tot je beschikking om perceptie te beïnvloeden. Mensen denken vaak dat het een kwestie is van een camera ergens op richten en dan klikken. Maar het maakt al een wereld van verschil of je een foto vanaf de grond of vanaf een ladder maakt. Ook tijdstip, kader, kleuren, andere beeldelementen en wat je wel en niet laat zien, zijn bepalend om je verhaal te vertellen."

De reflectie van mijn wereld

"Het bewuste kleurgebruik en de opvallende kleuren in de foto's zijn heel sfeerbepalend. Soms wil je iets abstraheren of de aandacht naar iets toe leiden. Ik ben een liefhebber van het blauwe uur. Dat is een heel dankbaar moment om te fotograferen. Het bijzondere licht en de felle kleuren die dan ontstaan zijn heel handig om te gebruiken als je niet alles wilt laten zien. Als je alles laat zien en letterlijk in beeld brengt, wordt het te documentair en dat is niet mijn doel. De beelden reflecteren iets van mij, iets wat ik heb gezien of wil benadrukken. Ook als ik door de stad fiets, vallen mij dingen op die veranderen. De wereld om je heen is ook jouw wereld. Waar je naar kijkt, bepaalt wat

je ziet van de wereld en hoe je het beleeft. Soms gebeurt er iets onverwachts, zoals een reflectie in een gebouw. Dingen die aan de aandacht van de architect ontsnapt zijn. Als dat gebeurt, wordt het ineens ook een deel van jou, want jouw wereld wordt erin gereflecteerd. Ik gebruik architectuur om iets anders te zeggen over dat object. Een gebouw of een foto kan wel mooi zijn, maar mooi alleen is niet genoeg. Dat blijft niet boeien. Ik maak hier vaak gebruik van door dingen die eigenlijk helemaal niet in orde zijn, heel mooi te fotograferen en er iets poëtisch aan toe te voegen. Ik doe dat om mensen op het verkeerde been te zetten. Door een gelaagdheid in een foto spreekt hij tot de verbeelding."

Fascinerende migratie

"Meestal heb ik wel één idee voor ik een stad bezoek wat ik kom fotograferen. Bij Shanghai had ik geen direct beeld in mijn hoofd, maar ik vermoedde dat er voldoende fotografisch interessante beelden zouden zijn. Ik kan me daar van tevoren wel druk over maken. Wat ga ik daar doen? Ik kan niet zomaar iets fotograferen. Er moet een verhaal te vertellen zijn. De stad Johannesburg fascineerde me heel erg. In het stadscentrum was veel leegstand. Na het verdwijnen van de apartheid vond er veel migratie plaats. Mensen uit townships kwamen naar het businesscentrum om van oorsprong kantoorgebouwen te betrekken. Dergelijke verschuivingen fascineren mij, want de stedelijke omgeving verandert er ongemerkt door. In Johannesburg had ik de luxe dat ik daar drie maanden verbleef zodat ik de situatie rustig kon bekijken. Het is vaak de context eromheen die een gebouw of een plek boeiend maakt, die bepaalt hoe je naar iets kijkt. Op een plein in de stad komen hooggeschoolde Zimbabwanen samen die bij gebrek aan een goede baan, op die plek noodgedwongen taxi's repareren. In de visuele sociale chaos valt dan ineens een groot grijs gebouw op, waardoor die plek intenser wordt. Op het moment dat ik de locatie heb gevonden, heb ik nog geen foto. Op straat is het een visuele rommel en dan moet je gaan kijken. Je moet het gebouw ontdekken, kijken hoe het er 's avonds uitziet en vervolgens toestemming zien te krijgen om het te fotograferen vanaf het standpunt dat je voor ogen hebt. Dat kan ook een balkon of dak aan de overkant zijn. Uiteindelijk komt het tot een fotomoment van soms een paar uur. Achteraf kies ik welke foto het beste uitdrukt wat ik bij die situatie voelde of dacht. Ik heb die keuze niet altijd en soms moet ik terug naar een land. Soms kun je je vinger er niet precies op leggen. De bedoeling is dat je iets niet alleen afbeeldt, maar dat je een beeld maakt dat de werkelijkheid ontstijgt. Dat je iets maakt dat op zichzelf staat."

www.hanswilschut.com